

συνέντευξη

Μ **στον Νίκο Οικονόμου**

Ο βουλευτής της ΝΔ μιλά στη «ΜτΚ» για τις επιπτώσεις της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία, το ρόλο που έπαιξε η Ευρώπη και για την ανάγκη να αποκτήσει η Γηραιά Ήπειρος γεωστρατηγική αυτονομία.

Τάσος Χατζηβασιλείου

Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας

Μετά τη ρωσική εισβολή μιλάμε για έναν διαφορετικό κόσμο

«**Α**κούγεται τετριμμένο αλλά μετά τη ρωσική εισβολή μιλάμε για ένα διαφορετικό κόσμο» τονίζει ο Τάσος Χατζηβασιλείου.

Ο βουλευτής Σερρών της ΝΔ και Γραμματέας Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων επισημαίνει ότι «είμαστε αντιμέτωποι με τον αυτοκρατορικό «νέο-ρωσισμό», που έχει στόχο να αλλάξει τα δεδομένα δεκαετιών στο μετασοβιετικό χώρο». Για την Ευρώπη υποστηρίζει ότι πρέπει να προχωρήσει στη γεωστρατηγική της αυτονομία. «Δεν γίνεται η Ευρώπη να είναι ένας οικονομικός «γίγαντας», μία από τις μεγαλύτερες εξαγωγικές δυνάμεις στον πλανήτη, και το διπλωματικό της κεφάλαιο να είναι απειροελάχιστο», τονίζει.

Τέλος, σημειώνει ότι ο πόλεμος στην Ουκρανία δικαιώνει την επιλογή του Κυριάκου Μητσοτάκη «να θωρακίσει τις ένοπλες δυνάμεις και να συνάψει σημαντικές αμυντικές συμμαχίες με εταίρους και φίλους. Ισχυρή άμυνα σημαίνει σταθερότητα».

Κύριε Χατζηβασιλείου, εδώ και 10 ημέρες ζούμε πρωτοφανείς για την ιστορία της Ευρώπης στιγμές. Τι κατά τη γνώμη σας οδήγησε σε αυτή τη σύγκρουση;

Για ορισμένους ηγέτες, που «διαβάζουν» τον κόσμο με μία νέα θεώρηση, ο αναθεωρητισμός και ο αλυτρωτισμός, δυστυχώς, αποτελούν κανονικότητα. Με την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, η Ευρώπη μπαίνει σε μία νέα ιστορική φάση, η οποία θα χαρακτηρίζεται από διαπάλη ανάμεσα στη δημοκρατία και τον αυταρχισμό. Παρόλο που αφορμή ήταν η επιθυμία της ουκρανικής κυβέρνησης να προσεγγίσει το ΝΑΤΟ, δεν πρέπει να μείνουμε σε μία τόσο απλουστευμένη θεώρηση της κατάστασης. Η Ρωσία αμφισβητεί ευθέως το δικαίωμα κυριαρχίας της Ουκρανίας. Στην ουσία, βλέπουμε το δόγμα μίας περιφερειακής δύναμης που εφαρμόζει το δίκαιο του ισχυρού και χωρίς δισταγμό εισβάλλει σε μία τρίτη χώρα. Είμαστε αντιμέτωποι με ένα νέο φαινόμενο, τον αυτοκρατορικό «νέο-ρωσισμό», που έχει στόχο να αλλάξει τα δεδομένα δεκαετιών στο μετασοβιετικό χώρο.

Μπορούσε να αποφευχθεί αυτή η αιματοχυσία; Πολλοί λένε ότι ο διεθνής παράγοντας, οι ΗΠΑ αλλά και η Ευρώπη, δεν αντέδρασαν δυναμικά, για να φρενάρουν την επιθετικότητα της Ρωσίας. Η άλλη πλευρά ότι έφεραν το ΝΑΤΟ στα σύνορα της Ρωσίας. Συμφωνείτε;

Η εκτίμηση της κατάστασης δεν είναι ευθύγραμμη και απλή. Μετά την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού, τα πράγματα άλλαξαν. Οι χώρες της Δύσης θεώρησαν ότι είχαν τελειώσει με τον «ανατολικό κίνδυνο» και, σε αρκετές περιπτώσεις, προσέγγισαν υποτιμητικά τη Μόσχα. Μόλις διαπίστωσαν τον μεγαλοϊδεατισμό της, επέλεξαν να ενεργούν κατευναστικά, προσπαθώντας να βρουν κοινό βηματισμό μαζί της, παραβλέποντας τα πραγματικά προβλήματα της μεταξύ τους σχέσης. Από την άλλη, κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί σε μια ελεύθερη και δημοκρατική χώρα τον ευρωατλαντικό προσανατολισμό. Το ΝΑΤΟ ανέκαθεν είχε πολιτική ανοιχτών θυρών, στη βάση όμως συγκεκριμένων όρων και προϋποθέσεων. Ναι, η Ουκρανία εκδήλωσε ενδιαφέρον για τον μακρύ ευρωατλαντικό δρόμο. Όμως, αυτό σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί αιτία για μία απροκάλυπτη εισβολή.

Χαρακτηρίστε τις ενέργειες της Μόσχας ως «σύγχρονο Αττίλα της Ρωσίας». Γιατί;

Η εισβολή συνιστά κατάφωρη παραβίαση του Διεθνούς Δικαίου και έχει πολλές ομοιότητες με εκείνη της Τουρκίας στην Κύπρο το 1974. Σε όλο τον Ελληνισμό, ξυπνά θλιβερές μνήμες. Και αυτή η εισβολή έγινε με αφορμή την «προστασία των ομοεθνών αδελφών» και τείνει να αλλάξει δεδομένα και σταθερές δεκαετιών. Πρόκειται για κλασικό παράδειγμα επιβολής του δικαίου του ισχυρού. Αυτές τις πρακτικές η σημερινή Ευρώπη δεν μπορεί να τις ανεχθεί, καθώς τη γυρίζουν δεκαετίες πίσω.

Οι διαπραγματεύσεις μεταξύ των δύο πλευρών ξεκίνησαν ήδη. Είστε αισιόδοξος; Τι μπορούμε να προσδοκούμε;

Είναι νωρίς ακόμη για να εξάγουμε συμπεράσματα. Είναι θετικό το γεγονός ότι οι δύο πλευρές συζητούν. Σε στιγμές πολέμου,

είναι σημαντική η ύπαρξη ενός διαύλου επικοινωνίας. Ακόμα κι αν δεν φέρει αποτέλεσμα τώρα, θα μπορούσε να λειτουργήσει ως δικλείδα αποσυμπίεσης σε δεύτερο χρόνο. Η κόκκινη γραμμή της Ρωσίας είναι οι εγγυήσεις περί μη συμμετοχής της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, ενώ για την άλλη πλευρά είναι η μη ανάμιξη τρίτων χωρών σε πολιτικές επιλογές του Κιέβου. Οι διαπραγματεύσεις, βέβαια, γίνονται πιο δύσκολες εξαιτίας της αύξησης επιφυλακής της Ρωσίας στα πυρηνικά της όπλα, ακόμα κι αν αυτό είναι τακτικισμός.

Σε ό,τι αφορά τη στάση της Ευρώπης στην πρόσφατη Σύνοδο Κορυφής είδαμε ένα ενιαίο, αρραγές μέτωπο απέναντι στη Ρωσία, χωρίς παραφωνίες και κενά. Θετικό σίγουρα, θα έχει αποτελέσματα;

Στη Σύνοδο Κορυφής είδαμε ένα ενιαίο, αρραγές μέτωπο των Ευρωπαίων ηγετών απέναντι στην κατάλυση του δικαίου, χωρίς παραφωνίες και κενά. Αυτό πρέπει να προσμετρηθεί στα θετικά της Ευρώπης, η οποία στο παρελθόν, σε διάφορες κρίσεις, είχε αντιδράσει είτε πολύ αργά είτε πολύ λίγο. Σήμερα, η Ευρώπη αλλάζει με τρόπο βίαιο. Συσπειρώνει δυνάμεις και προβάλλει ενιαία στάση λόγω της τραγικής πραγματικότητας. Είδαμε και χώρες, όπως η Ελβετία, η Σουηδία και η Αυστρία, να εγκαταλείπουν την ουδέτερη στάση τους μετά από δεκαετίες. Οι κυρώσεις που αποφασίστηκαν συλλογικά είναι βαριές και ήδη προκαλούν τις πρώτες δυσκολίες στη ρωσική οικονομία. Η ΕΕ αντιλήφθηκε την ιστορική της ευθύνη απέναντι στην προάσπιση της δημοκρατίας.

Τι σηματοδοτεί η απόφαση της γερμανικής κυβέρνησης για επενδύσεις στο εξοπλιστικό πρόγραμμα της χώρας με 100 δισ;

Πρόκειται για αλλαγή δόγματος. Η Γερμανία, ακολουθούσε πολλά χρόνια μία κατευναστική πολιτική απέναντι στις αναθεωρητικές δυνάμεις. Πίστευε ότι χάρη στην ισχυρή και παγκόσμια οικονομική της παρουσία, θα μπορούσε να έχει αντίστοιχο γεωπολιτικό αποτύπωμα. Η πραγματικότητα, όμως, είναι διαφορετική. Η Γερ-

μανία αντιλήφθηκε αυτό που σταθερά υποστηρίζουμε εμείς στην Ανατολική Μεσόγειο, ότι δηλαδή η προάσπιση της ειρήνης προϋποθέτει ισχυρή άμυνα, ισχυρή αποτρεπτική ικανότητα.

Πολλοί ισχυρίζονται ότι θα μιλάμε για ένα άλλο κόσμο μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Εσείς μιλήσατε για την ανάγκη γεωστρατηγικής αυτονομίας της Ευρώπης. Τι βλέπετε να έρχεται;

Ακούγεται τετριμμένο, αλλά είναι αλήθεια. Μετά τη ρωσική εισβολή, μιλάμε για έναν διαφορετικό κόσμο.

Η Ευρώπη πρέπει να προχωρήσει στη γεωστρατηγική της αυτονομία. Η ιδέα αυτή, που παρουσιάστηκε από τον Εμανουέλ Μακρόν και τον Κυριάκο Μητσοτάκη πριν λίγους μήνες, είναι πιο επίκαιρη από ποτέ. Με τη νέα δραματική πραγματικότητα, τίποτα δεν είναι πια δεδομένο. Δεν γίνεται η Ευρώπη να είναι ένας οικονομικός «γίγαντας», μία από τις μεγαλύτερες εξαγωγικές δυνάμεις στον πλανήτη, και το διπλωματικό της κεφάλαιο να είναι απειροελάχιστο. Πρέπει οι δύο πτυχές της Ευρώπης, η οικονομική και η γεωπολιτική, να ευθυγραμμιστούν το ταχύτερο δυνατόν. Πιστεύω ότι η σκέψη σιγά-σιγά ωριμάζει. Άλλωστε, η ρωσική εισβολή ένωσε την Ευρώπη περισσότερο από καθετί άλλο τα τελευταία χρόνια.

Οι ενέργειες της Ρωσίας μπορούν να αποτελέσουν παράδειγμα για την Τουρκία που θα μπορούσε να παρουσιάσει την ίδια επιθετικότητα σε Αιγαίο και Κύπρο;

Η Τουρκία σήμερα βρίσκεται υπό πίεση. Πρέπει να διαλέξει πλευρά. Δεν μπορεί να συνεχίσει να παίζει το ρόλο του επιτήδειου ουδέτερου. Από εκεί και

πέρα, παρόλο που ακολουθεί παρόμοια αναθεωρητική ρητορική, δεν μπορεί να ακολουθήσει την πρακτική της Ρωσίας. Διότι η Τουρκία δεν είναι Ρωσία και η Ελλάδα δεν είναι Ουκρανία. Ειδικά τώρα που η εφαρμογή του αναθεωρητισμού από τη Ρωσία έχει επισύρει σκληρές κυρώσεις, η Άγκυρα δύσκολα θα αποφασίσει να εκδηλώσει παρόμοια επιθετικότητα. Αν το κάνει, θα υποστεί βαρύτερες συνέπειες.

Και η Ελλάδα; Τι πρέπει να μαθαίνουμε τόσο σε επίπεδο αμυντικής θωράκισης όσο και πολιτικού κλίματος από αυτή την κρίση;

Ο πόλεμος στην Ουκρανία δικαιώνει την επιλογή του Κυριάκου Μητσοτάκη να θωρακίσει τις ένοπλες δυνάμεις και να συνάψει σημαντικές αμυντικές συμμαχίες με εταίρους και φίλους. Ισχυρή άμυνα σημαίνει σταθερότητα. Και η Ελλάδα σήμερα στέλνει το πιο δυνατό μήνυμα αποτροπής προς πάσα κατεύθυνση. Όσο για το πολιτικό κλίμα, ήταν αποκαρδιωτική η τήρηση ίσων αποστάσεων από την αξιωματική αντιπολίτευση στην έναρξη της ουκρανικής κρίσης. Όμως θέλω να σημειώσω ότι τα κόμματα με κυβερνητική εμπειρία κατά τη συζήτηση στη Βουλή στάθηκαν γενικώς στο ύψος των περιστάσεων.

Βέβαια, η διαφωνία του ΣΥΡΙΖΑ με την αποστολή αμυντικού υλικού αποδεικνύει ότι πάσχει από διεθνιστικές αφέλειες. Η στήριξη σε μια ελεύθερη χώρα που δέχεται εισβολή πρέπει να είναι πραγματική, όχι θεωρητική. Κι αν πότε συνέβαινε κάτι τέτοιο στην περιοχή μας, κι εμείς το ίδιο θα θέλαμε. Ο αντιπολιτευτικός οίστρος για κομματικά οφέλη δεν αρμόζει σε τέτοιες κρίσεις. Είναι η ώρα της σύνεσης και της ευθύνης.